

Torsdag aften i Svendborg...

Svendborg har en jazzklub, Giant Seps, der på enestående vis har formået at sætte byen på musiklandkortet

MinMening fra Fyns Amts Avis 22. marts 2010

Af **John Larsen**, Strandhuse, Svendborg - lektor

"Man læser altid kun om ulykker, krig og krise i de aviser. Kan de da aldrig skrive nogle positive historier", siger min svigermor, med slet skjult hentydning til mine svovlende arrige klummeskriverier.

Det er torsdag aften i Svendborg, og den allersidste rest af vinterens mørke ligger endnu over det sydfynske. De fleste mennesker er kravlet ind deres huse, og kun et flimrende, blåligt skær fra vinduerne vidner om, at byen faktisk er beboet.

Men så sker der noget. Rundt omkring i byen går knirkende døre op. Hist og her kommer enkelte mennesker ud af deres huse. Høj og lav, ung og gammel, kravler ud af deres hjem og skrider hastigt gennem byens gader. Som efter et mønster bevæger de sig i samme retning. Ser sig over skuldrene og finder den lille åbne plads foran indgangspartiets glasfacade. En efter en lukkes de ind ad en dør, efter at have forevist bevis på medlemskab.

Er det en hemmelig loge? Et lukket selskab? En lokal fraktion af "The Tea Party"

Nej, Stedet hedder Arne B. I min ungdom var navnet Barbella, et af byens mange berømte værtshuse, hvor unge mennesker kun gik ind en fredag aften, hvis vi skulle vise lidt vovemod – og på bedste studentikose vis forsøge at overleve i et par timer i intenst tilrøget lokale uden at komme i klammeri.

Nu er meget forandret. Røgen er væk. De sølle stakler er væk. Men stedet ligger der endnu. Og godt for det, for stedet huser byens Jazzklub, Giants Steps.

Musikken er allerede startet, da jeg kommer halsende på min gamle cykel – som altid en smule for sent. Ved indgangen betaler jeg sølle 75 kr. og viser mit medlemskort. En lap papir med mit navn. Vi er i en Jazz-klub, og sådan må det være. Ingen forkromede guldkort med indbygget mikrochip. End ikke et plastomslag – blot en lap med mit navn. Men den er god nok – jeg bliver lukket ind i Jazzhulen.

Og hvilken hule! Inden jeg sætter mig, skal jeg lige have en øl med fra baren. Franciskaner Hefe. Pulsens er stadig høj efter en hæsblæsende cykeltur gennem byen, men min kollega og ven venter og har holdt en plads. En varm velkomst, et nik til siderne og nu sker det. Lyden af Mads La Cours trompet når ind gennem min øregang bevæger som en brise trommehinden og sender bølger af vellyd videre ind gennem "hammeren", "armbolten", "Stigbøjlen" og "det ovale vindue" – ind til en nerve blæser lydcollagen rundt i hele kroppen.

Trompetsoloen toner ud og erstattes af en viril toneregn fra klaveret, mens publikum rituellet applauderer. Nu er min puls nede på normalen, franciskaneren har gjort sit til, at de sidste spændinger er ude af kroppen. Nu er det bare at læne sig tilbage i stolen og nyde. I baggrunden ligger et par whiskers, som gnides rundt på bækken og lilletromme. Hver gang jeg lige tror at have fundet rytmen ændrer den sig – en konstant tag-fat-leg med rytme og klang.

Men hvordan er det muligt? Vi er i en provinsby, langt væk fra New York, Paris endsige København? Svendborg har en Jazzklub, Giant Steps, der på enestående vis har formået at sætte byen på musiklandkortet. Her mødes mennesker, ung og gammel, for at lytte til Jazz og verdensmusik af høj, høj kvalitet. Nogle ildsjæle, et trofast publikum og en håndfuld sponsorer bærer projektet igennem – år efter år. Fantastisk! Det er kultur. Det vokser nedefra. Lige uden for din dør!

"Så svigermor, det var den klumme. Og så kan du godt finde koncertkalenderen frem og få sat nogle krydser ved forårets torsdage".